

saa store Beløb paa Indtægts- og Udgifts-siden, som det unægtelig nu er Tilfældet; og dog vilde vistnok et Tillægsbevillingslovforslag af almindelig Art i Almindelighed have en overmaade hurtig Gang gennem det høje Landsting, thi man plejer endogsaa i Folketinget at betragte Tillægsbevillingsloven som en ren Ekspeditionssag, og noget lignende har i alt Fald i den Tid, jeg har haft den Ære at være Medlem af Landstinget — og det er ikke saa ganske kort Tid —, ogsaa været Tilfældet i dette høje Ting. Men ganske vist, naar Tillægsbevillingsforslaget omfatter saa store Bevillinger, som Tilfældet er her, en saadan Række af Bevillinger, vil jeg tro, at det høje Landsting under almindelige Forhold vilde have ladet Forslaget gaa i Udvalg og have set derpaa. Men det er ikke almindelige Forhold for Øjeblikket. Jeg tror, det er noget, som ganske særlig det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Piper) maa lægge sig paa Hjerte, at vi arbejder under ganske unormale Forhold, og derfor kan det vist ikke nytte at se paa et saadant Tillægsbevillingslovforslag med samme Øjne, som man vilde have gjort, hvis ikke netop alt var forandret her i Verden — da alt er forandret, ogsaa Tillægsbevillingslovforslaget.

Jeg kunde indskrænke mig hertil, hvis ikke det ærede 1ste Medlem for 4de Kreds havde refereret, maa jeg vel have Lov til at sige, den Forhandling, der har fundet Sted mellem det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) som Ordfører for Partiet Venstre i Folketinget og mig, da dette Forslag var til tredie Behandling for faa Dage siden i Folketinget. Det ærede 1ste Medlem for 4de Kreds har dels refereret denne Forhandling og de Synspunkter, der blev draget frem, og dels, naturligvis, føjet nogle Bemærkninger for egen Regning dertil. Mest syntes det mig dog, at det ærede Medlems Udtalelser i Virkeligheden var en Art Referat, og det smigrer mig unægtelig, at det ærede Medlem har ment, at der var Grund til i dette høje Ting at fremdrage denne Forhandling, der var noget improviseret, thi jeg vidste ikke, inden jeg kom i Rigsdagen, at det var Hensigten fra det ærede Medlem fra Æbeltofts Side at rette visse Spørgsmaal til mig, som uvægerlig vilde afstedkomme en finansiel Forhandling, og jeg kunde derfor ikke være forberedt derpaa.

Det ærede 1ste Medlem for 4de Kreds bemærkede, at der var et Sortsyn baade hos den ærede Ordfører i Folketinget og hos mig med Hensyn til Fremtiden. Jeg

kan føle en vis Glæde over, at det ærede Medlem slog fast, at jeg ikke er en saadan Optimist, som jeg undertiden skal gøres til med Hensyn til de finansielle Forhold — jeg har endda set refereret i et Blad, at jeg saa rosenrødt paa Forholdene, og det maa jeg ganske benægte. Derimod mente det ærede 1ste Medlem for 4de Kreds, at jeg dog ikke saa mørkt paa indeværende Finansaar og ganske særlig ikke lod mig paavirke deraf, at Staten i dette Øjeblik har endogsaa en betydelig Gæld til Nationalbanken. Denne betydelige Gæld anslog jeg i Folketinget til en 60 Millioner, og jeg er overbevist om, at den i de sidste Dage paa Grund af de meget store Udbetalinger, der har været til Forskud og Laan, er steget endogsaa ret kraftigt over dette Beløb. Jeg gjorde i Folketinget opmærksom paa, at fra den Gæld, vi faktisk har til Nationalbanken, maa naturligvis drages, hvad der kan komme ind gennem Salg af Varebeholdninger. Jeg vil tro, at det her alene med Hensyn til Kornkontoen, idet Salget af det af Staten overtagne Korn først nu skal finde Sted, drejer sig om en 20—25 Millioner, som Staten skal indvinde paa denne Konto. Af Statslaanet og de Beløb, som Staten skulde modtage fra Krigsforsikringen, er der nu tilbage, dels i Statsanstalten, dels, som sagt, i Krigsforsikringen, henved 15 Millioner, som ikke er gaaet ind i Statskassen; og desuden har Statskassen maattet bidrage til vor Udførsel paa en saadan Maade, at Udførselen nok har fundet Sted, men Beløbene er og maa blive til gode endog i ret lang Tid. Derom vil i øvrigt i alt Fald Finansudvalgene have faaet Underretning, og jeg tror ikke, at dette er til at undgaa. Dette gør, at vor Gæld til Nationalbanken er en ret svævende Gæld, der forandrer sig og maa forandre sig om ikke fra Dag til Dag, saa dog fra Uge til Uge. Grunden til, at jeg maa se i alt Fald med en vis Rø paa denne Gæld, er, at saa længe den ikke gaar ud over et vist Beløb, maa jeg gaa ud fra, at den vil kunne dækkes gennem de overordentlige Skatter, der vil indkomme i Slutningen af Finansaaret. Jeg har sagt i Folketinget om Indtægterne, at der er noget tilfældigt deri, om disse Skatter kommer i Begyndelsen eller i Slutningen af Finansaaret, eller om de fordeler sig jævnt over det hele Aar. Dette sidste er ikke Tilfældet. Og hvis man, hvad jeg tror, kan regne med en overordentlig Skat af 150 Millioner — og dette Beløb kan forøges maaske med 10—15—20 Millioner,